

ישראל (Tier 2)

ישראל היא מדינת יעד לסחר בגברים ובנשים למטרות עבודה בכפייה וניצול מיני. עובדים לא מקצועיים מסין, מרומניה, מתורכיה, מתאילנד, מהפיליפינים, מנפאל, מסרי לנקה ומהודו, מהגרים מרצון ובאופן חוקי לישראל כדי לעבוד בה, על פי תנאי העסקה מוסכמים, בבנייה, בחקלאות ובסיעוד. ואולם חלקם נתקלים מיד בבואם בתנאים של עבודה כפויה, כולל נטילת דרכוניהם ו/או עיכובם, הגבלות תנועה, אי-תשלום שכרם, איומים והפחדות פיזיות. סוכנויות רבות לגיוס עובדים, במדינות המוצא שלהם ובישראל, דורשות מן העובדים לשלם עבור רישוי העסקתם סכומים שבין \$1000 ל-\$10,000 - נוהג שהופך את העובדים למועדים לסחר או משעבד אותם לחובות מרגע הגיעם לישראל. נשים מרוסיה, אוקראינה, מולדובה, אוזבקיסטן, בלרוס וסין, נמכרות לישראל למטרת זנות כפויה, לעתים קרובות בידי קבוצות של פשע מאורגן, המקיימות קשרים מעבר לגבול מצרים. גם נשים ישראליות נסחרות בתוך גבולות המדינה למטרות ניצול מיני מסחרי, ולפי דיווחים, מקצתן נסחרות ומועברות גם לאירלנד ולבריטניה.

ממשלת ישראל אינה עומדת בתנאים המינימליים הנדרשים לחיסול תופעת הסחר; ואולם היא עושה מאמצים משמעותיים לשם כך. ישראל ממשיכה בפעולות של אכיפת החוק נגד הסחר במין ומספקת מקלט והגנה לקורבנות הסחר המיני. אף שהממשלה הגישה בשנת 2008 את כתב התביעה הראשון שלה על העסקה בכפייה על-פי החוק נגד סחר בבני-אדם, היא לא השיגה הרשעה של מעסיק כלשהו או של סוכנות תעסוקה על עבירות של סחר בעובדים. בנוסף, הממשלה לא סיפקה לרוב קורבנות ההעסקה הכפויה שירותי הגנה מספקים, כגון מקומות מקלט, שירותי רפואה וסיוע פסיכולוגי. שירותי הגנה נרחבים לכל קורבנות הסחר המזוהים בישראל ושיפור זיהויים של קורבנות אלה ושל קורבנות הסחר הפנימי, יחזקו את יכולת תגובתה של ישראל לאיסור הסחר. ההמלצות לישראל: הגדלה משמעותית של מספר ההעמדות לדין, ההרשעות וגזרי הדין על ניצול והעסקה כפויה, כולל הנוהג הלא-חוקי של לקיחת הדרכונים כאמצעי להחזיקת האדם במקומו כעובד או כמגיש עזרה; הגדלת מספר החקירות, התביעות והעונשים על סחר פנימי לשם ניצול מיני-מסחרי; הרחבת שירותי ההגנה המקיפה של קורבנות ההעסקה הכפויה.

זנות

ממשלת ישראל הגדילה את מאמציה לחקור מקרים של עבודה כפויה במהלך התקופה המדווחת כאן, עם זאת, ירד מספר ההעמדות לדין באשמת פגיעות של סחר מיני ובהאשמתם של העוסקים בסחר במין. משנת 2006, ישראל אוסרת כל צורה של סחר בבני-אדם, באמצעות החוק נגד סחר כזה, הקובע עונשים של עד 16 שנות מאסר על סחר מיני באדם מבוגר; עד 20 שנות מאסר על סחר מיני בילד; עד 16 שנות מאסר על עבדות; ועד 7 שנות מאסר על עבודה כפויה. עונשים אלה הם חמורים דיים ועולים בקנה אחד עם אלה הקבועים בחוק לפשעים חמורים אחרים. ב- 2008 חקרה הממשלה 9 מקרים של חשדות בסחר מיני, הגישה 6 תביעות והשיגה 6 הרשעות. ב- 32 פחות מאשר בשנה קודמת. גזרי הדין נעו מ- 4 חודשים ועד 7 שנות מאסר בתוספת קנסות. בנוסף, נותרו בשלבי הליכים שונים 12 תביעות על סחר מיני, ו- 8 עתירות מצפות להיכנס להליכי דיון. במאסר 2009 העמידה הממשלה לדין שמונה גברים באשמת סחר בנשים שהועברו ממזרח אירופה לישראל למטרת זנות

כפויה, לאורך תקופה של שש שנים. במשך השנה פתחה הממשלה ב - 24 חקירות במקרים של עבודה כפויה וב - 48 מקרים של נטילת דרכונים מעובדים זרים; היא הגישה את התביעה הראשונה על העסקה כפויה על פי חוק איסור החרך בנובמבר 2008. ואולם המשטרה לא התחילה עדיין לחקור מקרים של סחר באזרחים ישראלים בתוך גבולות המדינה, ובאופן כללי, לא הכירה בסחר בנשים ישראליות ככזה. בשנת 2008, ביקשה הממשלה את עזרתן של שלוש ממשלות של מדינות אחרות בניהול חקירה בינלאומית בנושא הסחר בבני-אדם.

הגנה

הממשלה המשיכה לשפר את ההגנה שהיא מעניקה לקורבנות סחר במהלך התקופה הנדונה, אף ששירותי הגנה הנגישים לקורבנות ההעסקה הכפויה והסחר הפנימי נותרו מוגבלים. הממשלה פיקחה ומימנה פעילות מקומית של ה - NGO (קהילת הארגונים הלא ממשלתיים Non-Governmental Organizations) למתן מקלט לקורבנות זרים של סחר מין, וב - 2008 הקצתה 1.25 מיליון דולר לפעולות, לביטחון ולהשגחה רפואית. במהלך השנה סופק מקלט ל-44 נשים, 12 מהן הופנו לשם בידי המשטרה. הקורבנות קיבלו במקלט טיפול רפואי, שירותים פסיכיאטריים וסוציאליים, מילגות, מגורים זמניים ואישורי עבודה. עם זאת, משגיחים מקומיים המשיכו לדווח על סירוב של המקלט לקבל נשים קורבנות סחר יחד עם ילדיהן, וכן שהקורבנות שמחוץ למקלט לא זכו להשגחה רפואית או פסיכולוגית אלא אם כן שילמו דמי ביטוח. הממשלה נקטה בהליכים רשמיים כדי לזהות את קורבנות הסחר המיני והפנתה אותם למקלט או לשירותים אחרים של ה-NGO; קורבנות אלה לא הוענשו על מעשים שעשו כתוצאה ישירה מהיותם קורבנות סחר. הממשלה הנגישה לראשונה את שירותי ההגנה והמקלט לקורבנות ישראלים של סחר מיני בסיומה של התקופה המדווחת. בדצמבר 2008, השיקו משרדי הבריאות והרווחה מיזם בהיקף של 2.5 מיליון דולר לסיוע לנשים ישראליות הנמצאות בזנות, כולל קורבנות סחר. בעקבות זאת נפתחו דירות חירום בתל-אביב ובחיפה, נוסד קו חירום וכן הופעלה מרפאה ניידת. 70 נשים הפיקו תועלת מהשירותים האלה, אך אף אחת מהן לא זוהתה כקורבן סחר.

בישראל לא היה מקלט מיוחד לקורבנות סחר בעובדים, אבל במהלך תקופת הדיווח הפנו רשויות הממשלה שש נשים קורבנות של עבודה כפויה למקלט שהוזכר לעיל. ב - 2008, יזם משרד הרווחה שלושה מקומות מגורים לקורבנות סחר עבודה - מקלט לנשים, מקלט לגברים, ושלוש דירות לטווח קצר - ובחר ב-NGO להפעיל אותם. במאי 2008, אישר הוועד המנהל הכללי [של NGO] את המיזם ופירסם בקרב רשויות הממשלה הרלוונטיות וה - NGO את ההליכים שיאפשרו לזהות קורבנות של סחר. ואולם, מטעם ה - NGO דווח, שהקווים המנחים לא יושמו על ידי בתי הדין האחראים לבדיקת מקרים של הפרות חוקי ההגירה, והם המשיכו לשגות באופן קבוע בזיהוי עובדים שהם קורבנות של סחר. התוצאה הייתה מעצר וגירוש של קורבנות רבים. ביולי 2008, פירסם משרד הפנים את ההליכים הנדרשים כדי לאשר ויזות זמניות לקורבנות של עבודות והעסקה כפויה; הממשלה אישרה הארכות זמניות של ויזות ל - 27 קורבנות של סחר מיני ול - 17 עובדי עבודה כפויה ב-2008. בפברואר 2008 קבעה ועדה בין-משרדית שיטה חדשה לאישור סוכנויות לגיוס ולתעסוקה של עובדי סיעוד בישראל. שיטה זו מאפשרת לעובדים שנכנסו בדרך חוקית למדינה להשיג מקום תעסוקה אחר, אם איבדו את מקום עבודתם או בחרו לעזוב את מקום עבודתם הראשון; מאז שיושמה השיטה

החדש, לא הופקו כל רישיונות העסקה למעסיקים המנצלים את המועסקים אצלם, אף שהיו דיווחים על מעסיקים נצלנים בשנה האחרונה. בנובמבר 2008 העבירה הכנסת חוק לסיוע משפטי (תיקון 9) המבטיח סיוע משפטי לקורבנות של סחר ועבדות. בפברואר 2009, חתם שר המשפטים על תקנות ענישה 5769-2009, ובכך התאפשרה העברת רכוש וכספים שעוקלו מידי מעבידים וסוחרים בבני-אדם לידי הקורבנות, NGO וסוכנויות הממשלה, כדי לסייע לתוכניות לשיקום הקורבנות.

מניעה

ממשלת ישראל עשתה מאמצים למנוע סחר בבני-אדם במהלך תקופת הדו"ח. מערך התיאום הלאומי למניעת סחר הציע הרצאות על סחר ליחידות הצבא, לעובדי עיריות ומועצות עירוניות, לסטודנטים ולעובדים סוציאליים. בנוסף, הרשות לקידום נשים, משרד החינוך, משרד התובע הכללי וענף הסיוע המשפטי במשרד המשפטים, מימנו סמינרים, כינוסים והרצאות בנושא איסור הסחר בבני אדם, בכל רחבי המדינה. הממשלה הפיצה בקרב העובדים הזרים המגיעים לנמל התעופה בן גוריון עלון מידע על זכויות העובדים, ועלון נוסף הופץ בקרב עובדי בניין זרים במהלך השנה. כדי לצמצם את הדרישה לפעולות של מין מסחרי בישראל, הכנסת ניסחה, אך טרם העבירה, הצעת חוק פרטית ב - 2008 - החוק לאיסור השימוש בשירותי מין משולמים - הקורא להפללה של לקוחות תעשיית המין; הצעת החוק קובעת עונש מאסר בן שישה חודשים, או תוכנית חינוך לאלה העוברים על החוק לראשונה. משרד התיאום הלאומי כינס סידרה של מפגשים עם חברי ה-NGO, אקדמאים ועובדי ממשל, כדי לבחון את הצעת החוק; מועד הדיון נדחה בשנה כדי לאפשר בדיקה נוספת ומערכי חינוך ציבורי נמרץ בנושא.